

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quo pacto Iacobus qui frater Domini appellabatur, martyrium passus sit.
Cap. XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

liberatus sum ex ore leonis: & illud: Liberabit me Dominus ab omni opere malo, seruabitq; in regnum suum celeste. In quo quidem suum mox futurum declarauit martyrium. Quod etiam planius in eadem epistola paulò ante prædixerat. Ego enim iam delibor, & tempus dissolutionis meæ instat. Iam verò in epistola ad Timotheum ^{2. Tim. 4.} secunda, Lucam solum illi, dum scribebat, adfuisse declarat: atq; in priorè defensione, ne istum quidem. Vnde re vera constat, Lucam de Actis apostolorum scribentem eo tempore finè fecisse: neq; ultra tempora, quibus cū Paulo versabatur, historiã deduxisse. Ista sunt eo animo à nobis cõmemorata, vt ostendamus Paulum nõ primo eius ad urbem Romam aduētum, què Lucas recenset, certamen cõfecisse martyrij. verisimile enim est, Neronem in principio imperij sui mitius mansuetiuitq; affectum, Pauli defensionem pro religione Christiana allatam benignius faciliusq; admisisse: verum cum ad nefandam & intolerabilem audaciam processisset, inter alia crudelia eius facinora, ea etiam, quæ contra Apostolos edebat, aggressum esse.

Quo pacto Iacobus qui frater Domini appellabatur, martyrium passus sit. CAP. XXII.

IVdei ergo, cum Paulus prouocasset ad Cæsarem, & ad urbem Romam à Festo missus esset, spe penitus, qua cõfilium in eius necem comparassent, excidentes, in Iacobum fratrem Domini (cui ab Apostolis sedes episcopalis Hierosolymitana delata fuit) omnem suam malevolentiam conuertunt: contra quem ea scelera quæ sequuntur comparata fuere. Primum illum in mediũ adducunt, & vt fidem Christi coram omni populo deneget, vehementer sollicitant. Verum cum præter omnium opinionem liberiore ore voceq; quàm expectarent, præsentem vniuersa multitudinem, filium Dei, seruatorem & Dominum nostrum Iesum, ingenue & fidenter confessus fuisset, hominis testimonium (nam propter summum sapientiæ & pietatis studiũ, quod in vita assidue excoluerat ab omnibus iustissimus putabatur) amplius tolerare nõ poterat.

Eum

Eum igitur tum neci dant, cum ad illud facinus impune
 obediendum interregni opportunitate arripissent. Quip-
 pe Festo per id temporis mortuo, summa rerum in Iudæa
 administratio principe & gubernatore penitus erat de-
 stituta. Ceterum quanquam Iacobi necis ratio & modus
 ex verbis Clementis, supra citatis, satis constare poterit,
 (qui quidem eum à templi pinna præcipitatum, fullonif-
 que vecte percussum, mortem oppetiuisse narrat) Aege-
 sippus tamen Apostolorum ætati proxime succedens, in
 quinto, ea quæ ad illum spectant, historiæ suæ libro, accu-
 ratissime tradit ad hunc modum. Iacobus frater Domini,
 qui à seruatoris temporibus ad nostram vsque ætatē Iu-
 stus (Iacobi enim nomine multi donati erant) ab omni-
 bus appellatus fuerit, ecclesiæ administrationē vna cum
 cæteris Apostolis suscepit. Hic ab utero matris suæ san-
 ctus fuit: vinum & sicerā non bibit: animalium carnibus
 se abstinuit. Nouacula caput eius nunquā rasum fuit, ne-
 que corpus oleo perunctū, aut balneis lotum. Huic vni li-
 cebat in Sancta sanctorum ingredi, vestibus enim vteba-
 tur non laneis, sed lineis dūtaxat. In templū solus intrare
 solitus est: atq; ibi genibus humi positus pro populi pec-
 catis veniam postulare: cuius genua, quod tam assidue
 tum ad Deum auguste sancteque adorandum, tum ad
 veniam præcibus populo exposcendam, procumbebat
 cameli instar, tuberculis contractis obduruerint. Qui
 propter singularem iustitiæ præstantiam, Iusti & Obhæ
 (quod latine populi præsidium dici potest & iustitia) no-
 men, sicuti prophætæ de eo memorant, inuenit. Quibus-
 dam igitur ex septem sectarū fautoribus in populo spar-
 sarum, & à me in historia ante declaratarum, ab eo scisci-
 tantibus, quodnam esset ostium Iesū, respondit Iesum
 esse seruatorem. Ex quorum numero nonnulli credide-
 runt, quod Iesus esset Christus. Sectæ autem supra scri-
 ptæ neque carnis resurrectionem fore, neque illum ven-
 turum qui cuique sit pro his, quæ recte aut secus gesserit
 in vita, mercedem redditurus, omnino crediderunt, verū
 quotquot crediderūt, Iacobi prædicatione & hortatu cre-
 diderunt. Ergo cum pleriq; etiā ex principibus viris fidē
 essent amplexati, nonnulli ex scribis, Phariseis & reliquis

EVSEBII HISTORIAE

Iudeis tumultuari atque adeo vociferari cœperunt, quod
 vniuersus fere populus Iesum existimabat verum esse
 Christum. Qui etiam ad Iacobum profecti, sic compellere:
 te obnixè oramus, vt quoniam populus, fide in Iesu-
 sum, perinde ac si verè esset Christus, collata, in grauem
 errorem delapsus est, eum ab hac opinione auocet: atque
 vt omnes etiam, qui hodie ad festum diem Paschalis cele-
 brandum conuenerint, de Iesu rectè vereque erudias,
 te etiam atq; etiam obtestamur. Tibi enim omnes fidem
 adhibemus: non nos solum, sed tota etiã multitudo per-
 hibet testimonium, quod iustus sis, quodq; personam nõ
 respicias. Persuadeas igitur populo de Iesu, ne erret.
 Erenim & vniuersus populus & nos omnes tibi credim⁹.
 Idcirco statue te ipsum super pinnam templi, vt de supe-
 riore loco cunctis conspicuus sis, atq; adeo tua verba à
 tota multitudine facile & sine impedimento audiantur.
 Propter festum namque Paschalis non solum omnes Iu-
 daeorum tribus, sed multi etiam ex gentibus conuene-
 rant. Proinde scribæ & Pharisei, quos supra posuimus Ia-
 cobo supra pinnam templi collocato, cœperunt exclama-
 re ac dicere: O Iuste, cui omnes merito debemus fidem
 adiungere. Quoniam populus Iesum crucifixum imitãdo
 aberrauit, tu idcirco nobis commonstra, quod sit ostium
 Iesu crucifixi. Qui clara voce sic respondit: quid me in-
 terrogatis de Iesu filij hominis. Ipse sedet in cœlo à de-
 xtris magnæ virtutis & potentia Dei, & in nubibus caeli
 venturus est. Atque cum multi plenè essent persuasi, &
 ob Iacobi testimonium Deum laudibus in cælum ferrèt
 dicerentq;, Osanna filio Dauid, scribæ & Pharisei de in-
 tegro cœperunt, primum inter se ita colloqui: Male cer-
 te & infelicitè cecidit, vt istud testimonium nostra o-
 pera Iesu tribueretur. At conscensis gradibus, illum de-
 iiciamus præcipitem, vt homines inde perterrefacti, nul-
 lam fidem eius doctrinæ adhibeãt. Deinde clamare ac di-
 cere. O, o, Iustus etiã errauit. In quo eloquia sacra apud
 Isaiam scripta plane expleta fuere. Tollamus è medio Iu-
 stum, quoniã nobis molestia est & incõmodo. Quocirca
 fructus operũ suorũ comedent. Tandè ergo ascendentes,
 Iustũ præcipitè de derũt, dixerũtq; ipsi inter se: Iacobum
 Iustum

Iustū obruere oportere lapidibus. Et quoniā deiectus in
 p̄ceps, nō statim mortē obiit, sed vultu sursum sublato
 genibusq; flexis dixit (obsecro domine Deus pater, da il-
 lis veniam. Nesciunt enim quid faciunt) cœperunt saxa
 in eum conicere. Cumq; lapidibus illum obrerere per-
 gerent, vnus de sacerdotibus ex filiis Rechab, filii Re-
 chabim, qui sunt Hieremiæ testimonio commēdati, voce
 emissa contentius dixit. Quid agitis. Iustus pro vobis
 Deum precatur. Attamen vnus ab illis, qui fullo erat, ar-
 repto veste, quo vestes solēbat premere, in caput Iusti im-
 pegit: ita vitam beato & felici martyrii cruciatu affectus
 afflictusq; amisit. Inq; loco quodam prope templum,
 vbi columella eius nomine inscripta adhuc manet, cor-
 pus tumulo mandatum est. Iste Iacobus tum Iudæis, tum
 Græcis verus & incorruptus testis fuit. Iesum verē fuisse
 Christum. Non multo post Vespasianus Iudæā obsedit.
 Iudæosq; redegit in seruitutem. Hæc Clementis histo-
 riæ more consentientia Egesippus vberius pleniusq; ex-
 plicauit. Iacobus igitur vir in primis admirabilis, & om-
 nium sermonibus propter illustre iustitiæ decus magno-
 pere celebratus fuit: vsque adeo, vt qui inter Iudæos ha-
 berentur prudentes, hanc esse causam putarent, cur tam
 cito post eius martyrium obsidione Hierusalem vndiq;
 cingeretur: quam profecto obsidionem nulla alia de re
 illis obrigisse creditur, quàm quòd tam audax facinus &
 scelus inexplabile contra illum consciuissent. Nam Iose-
 phus etiam non grauabatur, hoc idem suorum scripto-
 rum testimonio euidenter confirmare, iis ferè verbis: Iu-
 dæis quidem ad scelus vindicandum in Iacobum Iustum,
 fratrem domini, qui dicitur Christus, ab illis admissum
 (illum namque iustitiæ facilè primas ferentem impie neci
 dederant) istæ obuenerunt calamitates. Idem author in vi-
 gesimo Antiquitatis libro, eius quoq; mortem hoc mo-
 do narrat. Cæsar cum de Festi morte esset certior factus,
 Albinum præfectum & procuratorem in Iudæam misit.
 Anānus Iunior, qui summi sacerdotij dignitatem vt di-
 ximus, obtinuit quiq; moribus præfractus & supra mo-
 dum audax temerariusq; sectam Sadducæorum, qui in
 iudiciis ferendis (vt supra positum est) sunt præ cæteris
 E 5 Iudæis

EUSEBII HISTORIAE

Iudæis crudeles & acerbi, sedulo secutus est, ratus se oportunū tempus nactum, tum propter Festi mortem, sum, præterea quòd Albinus adhuc inter vias moram faceret, concilium confessumque iudicum coegit, ac cum fratrem, Iesu Christi nomine Iacobum, & alios quosdam cum illo, in iudicium adduxisset, crimenque in illos, quasi fuissent, leges perfringere & violare conati, falso confinxisset, lapidibus obruēdos tradidit. Verum qui in ciuitate modestissimi esse, qui que legum præscripta accurate exequi, videbantur, rem sanè grauius & acerbe ferre cœperunt, ad regem Agrippam clam legatum mittere, illum deprecari, vt literas ad Ananum daret, quò minus deinceps talia patraret facinora. Nam hoc primo iam tempore eum, parum confyderate rem gessisse affirmarunt. Nonnulli, porrò ex illis Albino Alexandria iter capienti obuiam prodire, docere quo pacto absque eius sententia Anano, non liceret consilium cogere statuerēve. Albinus his, verbis persuasus, iracunde ad Ananum scribit: seque de eo pœnas sumpturum interminatur. Rex Agrippa ob hanc causam illi, cum tres iam menses præfuisset, summi sacerdotii adimit officium: & Iesum filium Damnæi ei muneri præficit. Hæc de Iacobo literis prodita sunt, à quo prima epistolarum, quæ catholicæ nominantur, dicitur scripta esse. Illud tamen nos minime prætereire debet, quòd licet à quibusdam tanquam adulterina & minimè germana propterea iudicetur, quòd non adeò multi ex veteribus illius epistolæ, sicut nec eius que dicitur Iudæ (que etiam in septem Catholicarum epistolarum numero ponitur) vllam omnino mentionem faciant, tamen nos istas cum reliquis, in quam plurimisque ecclesiis publicè receptas approbatasque cognouimus.

Primus Alexandrinæ ecclesiæ episcopus post Marcum Anianus constitutus est. C. A. P. XXIII.

Octauo anno imperii Neronis Anianus, vir tum Deo propter pietatem charus, tum in omnibus rebus admirabilis, primus post Marcum euangelistam in ministerium ecclesiæ Alexandrinæ successit.

De